

Chương Ba

It ngày sau, một buổi tối vào độ hạ tuần tháng Chạp năm Hợi, có một chàng tuổi trẻ đeo hành trang, đáp tàu lên Hà Nội, về mặt đầy bí ẩn.

Tàu đến ga Hàng Cỏ vào khoảng bảy giờ tối, chàng trai đón xe tay về thẳng khu Ngã Tư Sở.

Xe ngừng trước một ngôi nhà mái ngói có sân rộng, ngay cạnh đường Láng chàng xuống xe trả tiền đoạn gọi cổng.

Chừng hơn phút sau một người đàn bà chạy ra, nhắc thấy vội đơn đả chào:

– Bẩm cậu! Mời cậu vào chơi!

Chàng trai thoáng cau mày hỏi chị giúp việc, lách vào:

– Cậu Cả đi vắng rồi ư?

– Bẩm! Cậu con vừa đưa cô Ngọc Bích lên phố, có dặn nếu cậu đến, bảo cứ ngồi chờ cậu con về! Chắc cậu mới lên chưa ăn tối, để con dọn cơm cho cậu dùng!

– Thôi khỏi! Tôi đã ăn trên tàu rồi. Chị pha giùm ấm trà ngon là đủ!

Chàng trai chính là Trần Dũng, theo lời hẹn với Hoàng Đạt từ trước, Dũng lên Hà Nội ghé qua nhà bạn để mai cùng nhau lên đường.

Vốn từng lui tới nhà bạn thường xuyên, Hoàng Đạt lại ở một mình với người giúp việc nên Trần Dũng cứ tự nhiên, cất hành lý xong đi tắm.

Khi chàng trở ra vừa lúc nghe tiếng còi xe hơi ngoài cổng.

– Anh chàng đã về tới!

Dũng nghĩ thầm, lững thững tiến ra.

Hoàng Đạt mở cửa xe cùng người yêu bước xuống, tay xách nách mang hai ba gói lớn, chừng vừa đi mua sắm trên phố về.

– Cậu đợi mình có lâu không? Xin lỗi!

– Hai ông bà sắm sửa gì mà nhiều thế?

Trần Dũng cười nhẹ hỏi, Ngọc Bích khẽ rước lời đáp:

– Dạ! Mua thêm vài thứ lặt vặt phòng khi đi đường cần dùng đến! Anh Dũng này! Em xin phép ngỏ lời...

Nàng tỏ ý chia buồn về cái tang phụ thân Trần Dũng

Cả bọn vào nhà, Hoàng Đạt rót trà mời, về bản khoản bảo bạn:

– Dũng à! Mình có điều muốn hỏi xem ý bạn ra sao...

Đạt kể việc người yêu đòi đi theo, Ngọc Bích hơi ngượng, phân trần:

– Chẳng phải em có tính hiếu kỳ... chỉ lo hai anh lặn lội đường xa không ai chăm sóc, có em theo dấu sao cũng đỡ tay lo liệu được mấy việc lật vạt!

Trần Dũng liếc nhanh bạn như ngầm trách, trầm ngâm hồi lâu đoạn thở dài khẽ gật:

– Thôi được! Nếu chị Ngọc Bích đã quyết thì...mai chúng ta cùng lên đường. Chuyến đi này chắc chắn sẽ nhiều gian truân, chỉ e hai bạn phải chịu vất vả thái quá vì tôi! Thật Dũng này chẳng biết nói sao, để cảm tạ tấm lòng của hai bạn!

Thấy Trần Dũng đồng ý, Ngọc Bích tươi hẳn mặt, nàng nhoẻn cười hồn nhiên:

– Ô! Có gì đâu! Được anh cho theo là quý lắm rồi! Anh biết không, suốt cả tuần nay em luôn bị thôi thúc bởi chuyện này! Có đêm còn mơ thấy cảnh ba người chúng ta lang thang trong rừng sâu, lạc tới một cái tháp cao lắm, hình như có chín tầng thì phải, rồi...

Nàng chợt ngưng bật vì Trần Dũng vụt ngậy người, sắc mặt biến đổi. Dưới ánh đèn điện vàng vọt, thân dáng khuôn diện chàng tuổi trẻ họ Trần toát ra một vẻ lạ lùng, đến nỗi cả nàng lẫn Hoàng Đạt cùng thoáng giật mình dòm sững.

Bất giác Ngọc Bích cảm thấy thấy rờn rợn, nàng nắm tay người yêu, mắt không rời Trần Dũng.

– Anh! Sao bỗng dưng...

Nhưng chàng trai họ Trần đã thở phào một hơi lẩm bẩm như kẻ nói mê:

– Tháp chín tầng! Chính là tháp Cửu Thiên có ghi trong chúc thư truyền đời! Chuyện này chỉ mình ta biết, chưa hề kể với ai... sao Ngọc Bích lại mơ thấy? Sự trùng hợp đó có ý nghĩa gì?

Chừng qua cơn xúc động, Trần Dũng có vẻ “tỉnh” hơn, ngó Hoàng Đạt ôn tồn hỏi:

– Hình như tớ chưa đề cập tới tháp Cửu Thiên với cậu, đúng không?

– Phải! Cậu chỉ nhắc tới “Xứ Ngàn” tại vùng ba biên giới Việt – Trung – Lào mà thôi!

Đạt gật đầu xác nhận.

– Thế mà bà đầm của cậu mơ thấy nó! Trong chúc thư truyền đời do... cụ Tam Đại để lại có dẫn tìm đến tháp Cửu Thiên, nổi âm sừng linh dương.... “Nàng” sẽ ra đón!

Ánh mắt Trần Dũng dường như lạc vào khoảng không gian xa xôi mênh mông nào đó... đắm chìm... mênh mang...

Rồi chàng tuổi trẻ họ Trần chậm chậm lúi trong ngực áo ra một tấm họa đồ.

Tấm họa đồ do cụ Tam đại để lại.

o O o

Chuyến tàu Hà Nội – Lào Cai lao nhanh trên thiết lộ, tiếng bánh sắt âm vang như tiếng nghiền rít của một con quái vật khổng lồ từ thời tiền sử trở mình thúc giắc giữa đêm rừng mờ nhạt trăng sao.

Trong toa riêng hạng nhất, Hoàng Đạt, Trần Dũng lặng lẽ ngồi đối ẩm bên cửa sổ, không ai nói một lời, chững cả hai chàng tuổi trẻ cùng mãi theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình.

Xế sau lưng Hoàng Đạt, trên chiếc giường sắt gắn liền vách, Ngọc Bích nằm quay mặt vào phía trong đang thiu thiu ngủ.

Bỗng con tàu rít lên một hồi còi thê lạnh, chậm dần rồi dừng lại. Hoàng Đạt thò đầu ra cửa sổ quan sát bảo bạn:

– Tới ga Yên Bái rồi! Giờ cậu nằm nghỉ cho khỏe, lát sẽ đổi phiên! Đừng từ đây lên Lào Cai dạo này nghe nói không yên lắm, thỉnh thoảng vẫn xảy ra chuyện cướp bóc trên tàu! Cần chia nhau thức, phòng khi hữu sự!

Trần Dũng khẽ gật đầu chậm chậm đứng lên về giường nằm.

Hoàng Đạt ngồi một mình, mơ màng ngắm trăng liềm cài trên nền trời đen sẫm mênh mông...

Ba hồi còi lại vang lảnh đêm sương, con tàu rùng mình chuyển bánh tiếp tục hành trình ngược lên phía Bắc.

Chàng trai họ Hoàng châm một ấm trà Thái Nguyên hảo hạng, đốt thêm điều thuốc xì-gà Ăng lê, im lặng nhả khói.

Chợt có tiếng động sau lưng, Hoàng Đạt quay lại. Ngọc Bích nhẹ nhàng đến bên chàng ngồi xuống.

– Em ngủ tiếp cho khỏe! Mình anh thức đủ rồi!

Đạt âu yếm vuốt tóc người yêu, Ngọc Bích ngả đầu lên vai chàng không đáp.

Bốn mắt giao nhau, sâu thẳm, Hoàng Đạt liếc nhìn về phía Trần Dũng, đoạn từ từ cúi xuống đặt một cái hôn nồng cháy lên đôi môi hé mở chờ đón của nàng.

Rất lâu hai người tuổi trẻ mới buông nhau ra, Ngọc Bích đỏ bừng má ngây ngất, vụng về vuốt lại nếp áo.

– Tuyệt diệu!

Hoàng Đạt lim dim mắt, buột miệng khẽ thốt. Thiếu nữ thoáng ngỡ ngàng hỏi lại:

– Anh bảo sao?

– Anh khen... nụ hôn tuyệt diệu!

Đạt cười ranh mãnh khiến nàng càng thêm ngỡ ngàng quay đi làm mặt giận.

Thình lình có tiếng chân chạy rầm rập rồi cánh cửa bị xô rầm, mở tung.

Ngọc Bích giật mình kêu lên, liền mấy bóng từ ngoài nhảy vọt vào trong toa, súng lục chĩa lăm lăm. Thấy đều bịt mặt, chỉ để mở đôi mắt, mũ rộng vành kéo sụp.

Mộ tên dáng lực lưỡng chừng chỉ huy cả bọn, ve vẩy mũi súng ra lệnh:

– Tất cả giơ tay lên, ngồi im tại chỗ! Nhúc nhích ta bắn nát sọ!

Ngọc Bích lo lắng nhìn người yêu ngậm hỏi, Hoàng Đạt bình thản gật đầu đoạn làm theo lời bọn lạ.

Xế trong góc toa Trần Dũng vẫn nằm im trên giường hình như chẳng hề hay biết chuyện xảy ra.

– Lục soát người chúng!

Tên chỉ huy hát hàm bảo đồng bọn. Hai gã khác lập tức tiến lại chỗ Hoàng Đạt và Ngọc Bích.

Chàng võ sư vừa khẽ đá chân người yêu dợm chuyển mình ra tay, bỗng thấy loáng mấy ánh chớp liền tiếp cùng tiếng kêu rú đau đớn. Cả hai gã cùng tên đầu đảng nhất loạt ôm tay nhãn nhó, súng rơi lăn lóc dưới đất.

Không chậm trễ Hoàng Đạt kéo luôn Ngọc Bích nhào xuống sàn tàu, cùng lúc phất vạt tay về hướng tên còn lại đứng trấn bên cửa toa.

Chát!

Chiếc ấm trà quật mạnh giữa trán tên cướp vỡ tan, y lão đảo ngã gục xuống máu loang đầy mặt, có vôi.

Ba tên kia còn đang lúng túng trước diễn biến bất thần, hoảng hốt nhìn quanh. Hoàng Đạt đã lặn vèo tới lia chân quét nhanh một ngọn Tảo Diệp thổi hất bắn gã vào vách.

Liên mấy cú đấm tung ra hai thân xác cao lớn đổ sụm luôn trên sàn.

Chàng trai họ Hoàng định quay sang tên đầu đảng nhưng Ngọc Bích qua phút bàng hoàng, chừng phấn chấn tinh thần thấy người yêu áp đảo bọn cướp, cũng phóng tới tấn công luôn.

Gã đầu đảng lãnh trọn một cước vào ngực nhưng xem chừng giữa chừng chưa núng, nén đau giật phăng mũi dao lá lan ghim trên tay khoa lên trả đòn. Khiến Ngọc Bích phải thối lui liền tiếp tránh những nát đâm trí mạng của đối phương.

E nàng bị thất thế Hoàng Đạt nhảy phắt lại. Bằng một thế cầm nã độc đáo chàng bắt dính tay dao vụn chéo ra sau, tay kia túm dây lưng y, hét lên một tiếng như sấm nổ ném vạt thân hình lực lưỡng của tên cướp bay qua cửa sổ toa.

Tiếng rú thất thanh hút chìm trong đêm rừng lộng gió...

– Mình ra xem còn tên nào ở ngoài không! Cậu với “bà đầm” cứ yên tâm ở đây!

Có tiếng Trần Dũng sau lưng, Hoàng Đạt nhìn lại thấy bạn còn ve vẩy mấy lưỡi dao lá lan trên tay, vẻ thản nhiên bình tĩnh lạ lùng.

Thì ra lúc bọn cướp xông vào toa Trần Dũng biết ngay nhưng vờ ngủ say chờ cơ hội hạ chúng.

Chính chàng đã ném dao tước súng của ba tên vừa rồi.

– Không ngờ cậu có ngón phi đao lợi hại ghê gớm! Thế mà bấy lâu nay tớ nào có biết!

Đạt vỗ vai bạn thán phục nói luôn:

– Để tớ cùng ra với cậu! Không chừng chừng mấy toa khác cũng bị rồi!

– Khỏi! Mình tớ đủ rồi!

Trần Dũng xua tay nhảy vèo ra cửa lần xuống mấy toa dưới xem sao.

Hoàng Đạt nhặt mấy khẩu súng gom lại một đống, cùng người yêu ngồi canh chừng bọn bị đánh ngất.

Chừng mấy phút sau Trần Dũng quay trở lại nhún vai bảo:

– Không chuyện gì xảy ra ở các toa khác! Tàu cũng vắng! Hình như chúng chỉ nhắm vào toa bọn mình! Giữ mấy tên này tính sao đây?

– Hoặc trói lại giao chúng cho nhân viên hỏa xa, nhờ chuyên chở cho nhà chức trách tại ga gần nhất! Hoặc tống chúng đi theo cách những tay... giang hồ mã thượng cho êm khỏi phải thủ tục lôi thôi mất thì giờ!

– Ủ! Vậy cho tiện!

Lập tức Hoàng Đạt, Trần Dũng lôi ba tên cướp dậy. Chúng tuy ngất nhưng chỉ bị thương nhẹ, được lay tỉnh, lấm lét nhìn hai chàng, lộ vẻ kinh hãi, ấp úng xin tha.

Hoàng Đạt giật soạt luôn mấy chiếc khăn che mặt, nheo mắt dòm, gật gù, quay tít khẩu súng lục trên tay:

– Mặt mũi xem ra cũng khá... cô hồn đó! Đáng lẽ ta cho bọn mi đi tù một gông, nhưng thôi... lần này ta rộng tha cho! Về kiếm nghề khác làm ăn, nếu còn “hành nghề không vốn” lần sau gặp ta sẽ bắn nát gáo, nhớ!

Cả bọn mừng rỡ sụp lạy dõm lui ra nhưng Hoàng Đạt gọi giật lại:

– Khoan! Lối này!

Chàng trở mũi súng về phía cửa sổ, ba tên cùng đưa mắt nhìn nhau do dự.

Con tàu đang lao vùn vụt xuống dốc, nhảy xuống lúc này quả là chuyện mạo hiểm.

– Nhanh lên! Chậm, ta đổi ý!

Đạt lừ mắt ra lệnh, cả lũ vội thu hết can đảm, lần lượt phóng qua cửa sổ.

– Xong! Kể như chúng mình lời được mấy cây “chó lửa” này! Hà hà!

Hoàng Đạt ngắm nghía mớ súng thu được của bọn cướp. Toàn loại Rouleau “Smith and Wesson” rất tốt, nước thép còn mới, cả thảy có bốn khẩu. Chàng bảo bạn:

– Cậu giữ hai! Tổ hai! Phòng có lúc dùng tới!

Nhưng chàng trai họ Trần khẽ lắc đầu:

– Khỏi! Tổ không quen sử dụng súng ngắn. Nếu phải cận chiến tổ chơi “đòn gió” tiện hơn! Và lại mình còn hai khẩu Springfield loại săn voi, săn hổ, cần chi! Theo ý tổ chẳng nên giữ thứ đó làm gì, quẳng đi là hơn!

Đạt hiểu bạn ngại trường hợp bị khám xét, e rắc rối với nhà chức trách. Chàng cười định nói nhưng nghĩ sao lại thôi, bèn trút đạn, ném súng xuống sông, chỉ giữ một khẩu, nhét trong áo.

– Để dành nói chuyện với bọn phi!

Đạt giải thích, Trần Dũng cũng thôi không phản đối.

Từ đó ba người tuổi trẻ cùng thức, ngồi nói chuyện vẫn đến sáng không thấy chuyện gì xảy ra nữa

o O o